

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 312

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην των τακτικῶν
άνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς
τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Ζ.

Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.

Ἐν τούτοις ὁ Μπαρμποῦτος, ἂν καὶ χορτά-
τος, ἐτριγύριζεν ὅμως, σείων τὴν οὐράν, καὶ
ζητῶν μερίδα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κυνῶν,
ὅταν βλέπουν ἄλλους νὰ τρώγουν. Ὁ Γιαννάκης
ἠγάπα τὰ ζῶα, καὶ προθύμως τῷ ἔτεινε μίαν
πλήρη κουταλιάν ζωμοῦ, ἣν κατεβόρχθιδεν ὁ
Μπαρμποῦτος ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, κατόπιν δὲ
δευτέραν καὶ τρίτην, καὶ οὕτως ὁ Φουγάσδος,
λίαν κολακευθεὶς καὶ ἐνδομύχως συγκινημέ-
νος, ἐγέλα παταγωδῶς, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι «πο-
λὺ νόστιμος ἦτο αὐτὸς ὁ μικρὸς!»

Τὸ αὐτὸ ἐσκέπτετο βεβαίως καὶ ὁ Μπαρμποῦ-
τος, ἔάν αὐ κινήσει τῶν ὠτων καὶ τῆς οὐρᾶς,
δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τοιαύτην σκέψιν. Οὕτω
δέ, ἐκ πρώτης ὄψεως, οἱ τρεῖς οὔτοι, ὁ στρατιώ-
της, ὁ κύων καὶ ὁ ἀγυιόπαις, εὐρέθησαν συν-
δεδεμένοι διὰ δεσμοῦ ἀμοιβαίας συμπαθείας.

Ἄλλ' ἤδη ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου ἐκάλει τοὺς
στρατιώτας εἰς τὸν στρατῶνα.

«Ἐμπρός! ἄδειασέ μου τὴν σκουτέλα! Καὶ
ἂν σοὺ κάνῃ ὄρεξι πάλιν αὐριον, ἐδῶ θὰ μᾶς
εὕρῃς στὴν ἴδιαν ὥρα.» Αὐτὸς ἦτον ὁ ἀποχαι-
ρετισμὸς τοῦ Φουγάσδου πρὸς τὸν Γιαννάκην,
ἐνῶ ὁ Μπαρμποῦτος πρὶν ἀκολουθήσῃ τὸν Κύ-
ριόν του, ἐγλαυσε δύο ἢ τρεῖς φορές τὰς χεῖρας
του.

Τὴν μεταμεσημβρίαν ἐκείνην, ὁ Γιαννάκης
τὴν διήλθεν ὅπως καὶ τὴν πρῶταν, περιπατῶν
ἀδιακόπως καὶ ἀτενίζων εἰς πᾶσαν γωνίαν, νο-
μίζων ὅτι θὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὴν μητέρα του. Τὴν
δὲ νύκτα ἐκοιμήθη εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἢ μάλλον,
ὑπὸ τὴν μεγάλην πύλνν τῆς μπροπόλεως. Δὲν
ἤτο λοιπὸν παραδόξον ὅτι τὴν ἐπαύριον ἠσθάν-
θη μεγάλην ἀνάγκην θερμῆς τροφῆς, καὶ ἐπο-

μένως, ὅτε ἀκριδῶς τὴν μεσημβρίαν, εὐρέθη πρὸ
τοῦ στρατῶνος ἀναμένων τὴν διανομὴν τοῦ
ζωμοῦ. Ἐνεφανίσθη τέλος ὁ λέβης βασταζόμενος
ὑπὸ δύο στρατιωτῶν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ
τοῦ Φουγάσδου καὶ τοῦ Μπαρμποῦτου.

Ὅταν ὁ κύων διέκρινε τὸν Γιαννάκην εἰς τὸν
ὄμιλον τῶν ἐπαυτῶν, ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, σείων
τὴν οὐράν καὶ τὰ ὠτά του, εἰς ἐνδειξιν φιλοφρο-
νήσεως καὶ ἀγάπης. Ὁ Γιαννάκης ἀφ' ἑτέρου
ἀπὴντησεν εἰς τὰς ἐνδείξεις ταύτας ἀπλοῦστα-
τα, λαμβάνων τὸν Μπαρμποῦτον ἀπὸ τὰ ὠτα,
καὶ φιλῶν αὐτόν εἰς τὸ στόμα. Ἡ συνενόησις
τῶν δύο τούτων φίλων ἦτο τελεία, ὁ δὲ Φουγά-
σδος κατευχαριστημένος, ἐγέλα μὲ ὄλνν του τὴν
καρδίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κύων καὶ ὁ παῖς διε-
μοιράσθησαν ἀμερολήπτως τὸ περιεχόμενον τῆς
γαβάθρας, μίαν κουταλιάν ὁ Γιαννάκης καὶ μίαν
ὁ Μπαρμποῦτος, μύτην μὲ μύτην, ὡς δύο πα-
λαιοὶ σύντροφοι.

«Δὲν μοῦ λές, μικρέ, πῶς εἶσαι ἐδῶ μόνος;
Πῶς σ' ἀφίνει ἡ μητέρα σου νὰ τρέχῃς ἔτσι;
Ξεύρεις ὅτι εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τί κάνεις
ἐδῶ;» Εἶπεν ὁ Φουγάσδος, ὅστις ἐκάπνιζεν ἐκεῖ
πλησίον ἐνῶ ἐπετῆρει τὴν διανομὴν. — «Τώρα
σὲ μίαν στιγμὴν θὰ μιλήσωμε, καὶ θέλω νὰ μοῦ
ἐξηγήσῃς πῶς γίνεται καὶ γυρίζεις ἔτσι;»

Ἄλλ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἦλθε, διότι ὁ Φου-
γάσδος ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν,
ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἐνὸς λοχαγοῦ
ὅστις τὸν ἐκράτησε μέχρις ὅτου ἡ σάπτιγξ ἀνε-
κάλεσε τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατῶνα.

Δὲν εἶχε καιρὸν εἰμὴ νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν Γιαν-
νάκην ἐν εἰδει ἀποχαιρετισμοῦ.

— «Αὐριο θὰ σὲ δοῦμε βέβαια πάλιν— αἱ;» —
καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Μπαρμποῦτου ἐνῶ
ὁ Γιαννάκης ἠτένιζε μὲ θαυμασμὸν καὶ εὐγνω-
μοσύνην.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐκ νέου διήλθε τὴν νύ-
κτα εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὁ Γιαννάκης εὐρέθη κατὰ
τὴν συνήθη ὥραν, εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατῶ-

νος. 'Αλλ' ὦ! τοῦ θαύματος, οὔτε Φουγάσδος οὔτε Μπαρμποῦτος, οὔτε κἀν ἴχνος λείπτος! 'Ἡ αὐτὴ ἦτο ἄνω κάτω, πλήρης ἐφοδίων στρατιῶται ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσπευμένως οὐδεὶς ἐπρόδεχεν εἰς τοὺς πτωχοὺς πελάτας οἵτινες ἠτένιζον μελαγχολικῶς πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου. Τὸ σύνταγμα ν' ἀναχωρήσῃ αὐθημερόν, εἶχε λάβει διαταγὴν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΙΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Πέρυσι καὶ ἐφέτος πολλὰ ἀκούομεν περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Δυτικοῦ ἡμισφαιρίου ὑπὸ τοῦ Κολόμβου. 'Αλλ' ἦτο ἄραγε αὗτος ὁ πρῶτος ξένος, ὅστις ἐπάτησε τὸ χῶμα τῆς Ἀμερικῆς;

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ὑπάρχει βιβλίον τι ὀνόματι Zobedi, καθ' ὃ μοναχοὶ Βουδδισταὶ ἐκ Κίνας ἐρχόμενοι προσήγγισαν εἰς τὰ δυτικά παράλια τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἔτος 432 μ. Χ., καὶ ὠνόμασαν τὴν νέαν ταύτην χώραν Φου-σάγγ.

Μετά τινα ἔτη, ἦτοι τὸ 464, Κινέζος τις ὀνόματι Χοεΐ-Σιν μετὰ τινων συντρόφων του ἐξέκίνησαν διὰ τὴν νέαν γῆν, καὶ νομίζεται ὅτι ἀπεβιάσθησαν εἰς τὰ δυτικά παράλια τοῦ Μεξικοῦ. 'Ἡ ἐκθεσις τοῦ πλοῦ τοῦ Χοεΐ-Σιν κατεχωρίσθη εἰς τὰ Χρονικά τοῦ Σινικοῦ Κράτους.

Περὶ τὸ 727 ἱεραπόστολοι Ἰρλανδοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν νῆσον Ἰσλανδίαν καὶ ἱδρυσαν ἀποικίας ἐκεῖ, αἵτινες κατάρθωσαν νὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ 100 σχεδὸν ἔτη, ὕστερον ὅμως ἐγκατελείφθησαν. Τὸ 860 μ. Χ. ἡ Ἰσλανδία ἀνεκαλύφθη ἐκ νέου ὑπὸ τῶν Σκανδιναύων, οἵτινες τὴν ὠνόμασαν Ἰσλανδίαν (ἦτοι γῆν τοῦ πάγου). Δεκατέσσαρα δὲ ἔτη μετὰ ταῦτα ἱδρύθη ἡ νῦν πρωτεύουσα 'Ρεύικαβίκ.

Ὀλίγον πέραν τῆς Ἰσλανδίας πρὸς δυσμὰς κεῖται ἡ Γρηνλανδία· διὸ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ αὕτη. Τοῦτο ἐγένετο τὸ 876 μ. Χ. ὑπὸ τινος Σκανδιναύου ὀνόματι Γούννιβιρν· μόλις ὅμως τὸ 983 ἱδρύθη ἐκεῖ ἀποικία μόνιμος.

Τὸ 995 Βιάρνι τις ἀποπλεύσας ἐκ Νορβηγίας νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του ἐν Γρηνλανδίᾳ, παρεσύρθη ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων καὶ προσήγγισεν εἰς τὰ παράλια τῆς Νέας Σκωτίας, Νέας Γῆς καὶ Λαβραδῶρ, ἐκεῖθεν δὲ παραπλέων ἀνῆλθε μέχρι Γρηνλανδίας. Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ὅστις εἶδε τὴν Ἀμερικὴν. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Νορβηγίαν, ὅλοι τὸν ἐπέπληξαν διότι δὲν ἐξῆλθε νὰ ἐξετάσῃ τὰ νέα παράλια ἅπερ ἀνεύρε, τάχιστα δὲ κατηρτίσθη πλοῖον, ὅπως ἐκπλεύσῃ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ βασιλόπαιδος Λίφ τοῦ Εὐτυχοῦς, ἀνεχώρησε

διὰ Ἰσλανδίας καὶ Γρηνλανδίας εἰς τὴν νέαν ἡπειρον. Ἀπεβιάσθησαν οἱ Νορβηγοὶ οὗτοι πρῶτον πλησίον τῆς νῦν Βοστώνης καί, ἔτι περαιτέρω πρὸς νότον παραπλέοντες, ἱδρυσαν καὶ μόνιμον σταθμόν. ὠνόμασαν δὲ τὴν χώραν Vinland ἦτοι χώραν ἀμπέλων· καὶ ἐπανῆλθον εἰς Γρηνλανδίαν μὲ φορτίον σταφυλῶν καὶ ξυλείας. Τὸ 998 ὁ θεῖος τοῦ Λίφ κατέπλευσεν εἰς τὴν Βίνλανδ ταύτην, διεχείμασεν ἐκεῖ καὶ περιειργάσθη τὸν κόλπον τῆς Νέας Ὑόρκης, εὐρών, καθὼς εἶπεν, ἐν ξύλινον παράπηγμα ἀλλὰ μὴ ἰδὼν οὐδαμοῦ ἀνθρώπων.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος παρέπλευσε τὰ βορειότερα παράλια τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐφόνευσεν ὀκτῶ Ἑσκιμῶ (ἐντοπίους). Ἀλλὰ συγχρόνως ἐν τινὶ ἀψιμαχίᾳ ἐφονεύθη καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἐτάφη οὐχὶ μακρὰν τῆς νῦν Βοστώνης. Τὸ 1002 καὶ ἄλλη ὁμοία ἀποστολὴ ἐπισκέφθη τὰ παράλια τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἀλλ' ἄνευ μεγάλων ἀποτελεσμάτων. Τὸ 1007 κατέπλευσεν αὐτόθι στόλος ἐκ τριῶν μεγάλων πλοίων ὑπὸ τὸν Νορβηγὸν Θῶρφιν μὲ 140 ἀποίκους ἐξ Ἰσλανδίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἔτη περιειργάσθησαν διάφορα μέρη, ἐπανῆλθον ἄπρακτοι εἰς Γρηνλανδίαν. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγεννήθη τὸ πρῶτον Εὐρωπαῖον παιδίον ἐν τῇ Νέῃ Κόσμῳ, ὁ υἱὸς τοῦ Θῶρφιν, πρόγονος δὲ τοῦ διασήμου γλύπτου Θῶρβαλδσεν τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπίσης καὶ τὸ 1011 ἄλλη ἀποστολὴ Νορβηγῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐπανῆλθεν ἄπρακτος, ἀφοῦ σχεδὸν ἐξηφανίσθησαν ἀλληλοσφαζόμενοι οἱ ἀποικοὶ. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ἐμφάνις Σκανδιναύων εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ταῦτα ἐρανίσθημεν ἐκ τῶν Antiquitates Americanae, συγγράμματος ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Δανίας.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ.

Παροιμιώδης πλέον εἶναι ἡ ἀποτυχία ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν τῆς ἐπιστήμης, ὅπως λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀερίου κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τοῦ μυθολογικοῦ Ἰκάρου καὶ ἐντεῦθεν, ὅλοι οἱ ἀεροναῦται, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἐφεῦρον τρόπον τοῦ πετᾶν ἀπέτυχον, οὕτως ὥστε κατήντησε πλέον τὸ πρᾶγμα ἐπίσης γελοῖον ὅσον καὶ ἡ εὐρεσις τοῦ ἀεικινήτου. Ἐσχάτως ὁ μὲν εἰσῆλθε τὸ ζήτημα τῆς ἀερίου συγκοινωνίας εἰς ἐνθαρρυντικώτερον στάδιον, ἀφ' οὗ οἱ πρωτεύοντες ἐν ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἀφιερῶσι καὶ συγκεντρώνουσιν ὅλην τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὴν σήμερον τὸ ἀερόστατον ἔχει κατα-